

Stichting Vredeseducatie
Peace Education Projects

DEMOCRATIE
FABRIEK

Stichting Vredeseducatie
Democratiefabriek V-LAB Express
Lucasbolwerk 10
3512 EH Utrecht
06 – 83 83 33 58
vrede@xs4all.nl
IBAN NL02 INGB 0002352816
KvK 41185799
BTW 802510747B01
www.vredeseducatie.nl

Vrijheid in Corona-tijd

Een fabel van Liesbeth Blanken

‘Au-au-au’, steunend en kreunend wordt Mus wakker. Het zonlicht kiert door de takken rond haar nest en prikt in haar ogen. ‘Ik voel me helemaal niet lekker. Wat is er aan de hand?’ Mus draait zich nog eens om, maar plotseling bedenkt zij iets: ‘Ach dat is waar ook. Gisteren vierden we in Dierenland het Carnaval des Animaux’. Wat een gezellig feest, en druk dat het was! Er waren lekkere hapjes en drankjes. Misschien, heel misschien, heb ik wat teveel gehad. Vandaar mijn houten kop?’ Ze draait zich nog eens lekker om, maar dan wordt er hard op de deur gebonsd.

‘Word wakker Mus, ik moet je iets vertellen, iets heel belangrijks.’ Mus gaat naar de deur en ziet Postduif staan, hij hijgt als een hert dat door jagers achternagezeten wordt. ‘Er is iets ergs gebeurd,’ valt Postduif met de deur in huis, ‘gisteravond op het Carnaval. We hebben tante Corona op visite gehad!’

‘Tante Corona? Wie is dat? Waarom is dat erg? Hoe meer zielen, hoe meer vreugd, zou ik zeggen.’ zegt Mus, dus.

‘Nou, was dat maar waar,’ kreunt Postduif. ‘Tante Corona is een besmettelijk type, en dan niet in de zin van aangenaam--inspirerend. Je wordt ziek van haar als ze in je buurt komt. Niet zomaar een griepje, hoor. Nee, serieus ziek! Vanavond om 19.30 uur zal onze president

ons toespreken om te vertellen hoe we tante Corona weer weggrijpen. Zeg het voort, zeg het voort.’ En weg klapwiekt Postduif, Mus verontrust achterlatend.

Om 19.30 uur precies zijn alle dieren op de open plek ‘Irgendwo’. En ja hoor, daar komt Leider Leeuw, met in zijn kielzog zijn adviseur Vuurvogel. Leeuw vertelt over de wandaden van tante Corona, en waarom haar verschijning op het carnaval zo desastreus is afgelopen. Er zijn al heel wat dieren ziek geworden. De dieren snappen het niet helemaal, maar beseffen wèl dat de situatie ongekend ernstig is. Leeuw schraapt zijn keel: ‘Welnu, om gezond te blijven moeten we maatregelen nemen’.

‘Wat zijn dat, maatregelen?’ vraagt Ezel en gooit daarbij zijn achterpoten bokkig in de lucht, want alleen al van het woordje ‘regel’ wordt hij koppig.

‘Dat zijn regels die de maat der dingen aangeven. We moeten van een *Oud* Normaal naar een *Nieuw* Normaal. En dat lukt alleen als we samenwerken’ zegt Leeuw bijna enthousiast. Bijvoorbeeld: ‘We mogen van nu af aan niet te dicht bij elkaar komen. We moeten tenminste op een afstand blijven van 1,5 meter’, dan kan tante Corona ons niet besmetten.

‘Hoe ver is dat, 1,5 meter?’ vraagt Mestkever, die normaal toch heel wat meters aflegt, dus dat zou moeten weten.

‘Oh, dat weet ik wel’, zegt Giraffehooghartig. ‘Als ik mijn nek strek om een lekker blaadje van de acacia te plukken, dan is mijn nek precies 1.5 meter lang. Dat zijn zo’n zeven bruine blokjes wervels op elkaar.’

‘Poeh’, zegt Zebra, ‘als ik met mijn poten wijd sta, dan is dat precies 1 meter, dus dan hoeft je er alleen maar een halve spreidstand bij te denken, en voilà.’ Nuffig schommelt ze alvast met haar achterwerk om de zebra-spreidstand te demonstreren.

‘en bij mij...’, ‘en als ik...’ Iedereen begint door elkaar te roepen, tot Aap het woord neemt.

‘Houden jullie allemaal even je snavel of je snuit’ zegt Aap. ‘Ik heb geleerd om met gereedschappen om te gaan, want zoals jullie weten ben ik hoogbegaafd. Het is nog niet gelukt om een vaccin te vinden om tante

Corona buiten de deur te houden. Ik heb bamboestokken gemaakt van precies 1,5 meter. Die mogen jullie meenemen naar huis om de juiste afstand te kunnen houden.'

'En wat moet er nog meer geregeld worden?' vragen de dieren nieuwsgierig.

'We mogen niet meer samenscholen. Daar staat vanaf nu een boete op. We handhaven streng, daarvoor zijn er eksters speciaal opgeleid'. Je herkent ze aan hun militaire uniform.' Leeuw kijkt bezwerend over de rand van zijn brilletje, en geeft stiekem met zijn achterpoot een zetje tegen de poot van zijn adviseur. Hij heeft wel wat support nodig, want hij brengt, wat je noemt, slecht nieuws. Vuurvogel begint ernstig te knikken en zijn kopveren worden extra rood.

'Niet samenscholen, niet samenscholen?' De vissen happen ongelukkig naar adem. 'Wij scholen altijd samen, dat is onze natuur. We hebben elkaar nodig, anders worden we opgegeten.'

Hoewel de maan nog niet op is laat Wolf alvast een diep-droeve huil horen. 'De wolven in mijn pak kunnen niet zonder elkaar. Wij zijn één grote familie, alleen is maar alleen.' Voor Wolf, die gewoonlijk niet zo spraakzaam is, is dit een understatement van formaat.

De schapen mekkeren klaaglijk bij het idee dat hun kudde-instinct niet langer deel uit mag maken van hun schapendom. 'Onze identiteit wordt hier met voeten getreden, we doen het niet hoor!' met deze klacht al onbewust aangevend dat zij toch niet zo volgzaam zijn als volgens hun imago mag worden verondersteld.

Zalm, die sowieso al gewend is om tegen de stroom in te zwemmen, klapt enthousiast met zijn vinnen. 'Goed zo, schapen. Doe maar gewoon, dan doe je gek genoeg. Tante Corona is vanzelf gekomen en gaat vanzelf weer weg. Tenminste, als het hele verhaal waar is, misschien is het wel een complot om ons onze vrijheid te ontnemen? We moeten een parlementaire enquête starten'. Zalm is namelijk heel goed in wandtegel-wijsheid en enigszins een querulant: 'Zo de waard is vertrouwt hij zijn gasten.'

'Ik kan wel gaan emigreren' blaft Herdershond schel. 'Ik ben ZZP'er. Wat moet ik zonder kudde? Hoe verdien ik

dan mijn boterham? Ik kan toch moeilijk in mijn eentje op de hei mijn staart achternarenen?'

'Wie heeft hier een probleem? Ik niet hoor' zegt Struisvogel enigszins onverstaanbaar, want ze heeft haar kop al half in het zand gestoken.

Leeuw brult boven alle kreten van ontzetting uit 'Stil allemaal. Dit is nog maar één van de maatregelen. Ik wil jullie niet ontmoedigen, maar er zijn nog meer zaken die vanaf nu niet meer mogen, of juist wel. Zoals: 'Jullie moeten heel vaak jullie handen wassen, twintig seconden lang, met water en zeep. Voor handen mag je ook poten, klauwen, vlerken, hoeven en vinnen invullen.' En stiekem maakt Leeuw achter zijn rug het 'fingers crossed-gebaar', soms helpt dat bij een crisis en hij heeft even geen andere oplossing, maar wil wel graag herkozen worden.

'Nee toch', zucht Duizendpoot, 'mijn handen wassen, dan ben ik uren bezig en is er geen tijd meer voor andere essentiële zaken. Dat gaat niet hoor.'

'Als je denkt dat jij het slecht getroffen hebt, denk dan eens aan mij?' slist Slang snibbig. 'Jij hebt tenminste handen, maar wat moet ik dan? Ik ben wat je noemt gehandicapt, dus ik behoor tot de zeer kwetsbare dieren. Wie zorgt er straks voor mij als ik ziek word? Ik heb toch al niet zo'n beste naam?'

'En wij' komen de vissen nog een keer in het gesprek, 'die vin-veiligheid lukt ons wel en water is natuurlijk geen probleem, maar zeep...? Dan krijgen we geheid Greenpeace weer op ons dak'.

'Ik lees hier nog iets', bast Neushoorn, die het verhaal van Leeuw niet wil afwachten en alvast een folder heeft gepakt. 'Je moet hoesten en niesen in je elleboogholte. Dan mag ik eerst wel gaan rekken en strekken, want zo lenig ben ik nu ook weer niet.'

'Aansteller', zegt de neushoornvogel - eerlijk gezegd een beetje een rare snuiter – 'ik heb niet eens een elleboog. Wat denk je, zou een vleugelaanzet ook mogen?'

En dan, out of the blue, geeft het Damhert plotseling

een harde schreeuw: 'Kijk uit, kijk uit. Tante Corona komt eraan!' De dieren stuiven uit elkaar.

Olifant schrikt zo hard dat zij een boom in klimt, met alle vier zijn poten rond de, gelukkig dikke, stam. Zij klampt zich vast, krult haar slurf om de hoogste tak, en roept paniekerig: 'Waar dan? Waar dan? Ik zie haar niet.'

Muis, haar vriendin, trekt haar aan haar aan rechterachterpoot naar beneden. Ze hebben een LAT-relatie, omdat bij elkaar slapen te gevaarlijk zou zijn, met name voor Muis. 'Wees maar niet bang, Olifant. Ik zal voor jou een mondkapje naaien. Misschien wel voor alle dieren. Ik begin gewoon een nieuw atelier, als ik geen tattoos meer mag zetten. Een muis moet toch leven!' En ze vervolgt: 'Met zo'n mondkapje ben je veilig, Oli. Heb je nog wensen voor een motiefje?' Olifant denkt even na, want zij is nogal ijdel van aard. 'Nou, misschien een stofje met een klavertje vier erop? Of een Lieveheersbeestje?'

Lieveheersbeestje zucht moedeloos. 'Hoe kom ik ooit van dat lievige imago af? Straks zit mijn beeltenis nota bene op de slurf van een olifant. Hoe zit dat met mijn merkrechten, eigenlijk?'

Als Olifant weer uit de boom is gekomen en de optie van al dan niet dragen van mondkapjes onderling uitgebreid is besproken, stelt Mus de niet onbelangrijke vraag: 'Hoe ziet tante Corona er uit?'

'Nou, dat weten we eigenlijk niet zo goed' zegt Leeuw. 'Je kunt haar niet zien met het blote oog. Zelfs jij niet, Uil'. Want, zoals bij iedereen bekend is, heeft Uil het beste zicht in de dierenwereld, maar hij kijkt niet zo goed om zich heen, waardoor hij nogal eens informatie mist. Dat laatste zegt niemand hardop, je moet een uil niet kwetsen. Bij een crisis is wijsheid en scherp zicht immers onontbeerlijk.

'Hoe weten we dan dat ze bestaat? Is het geen hoax, sputtert Donald, de haan, die hoog op de mesthoop gezeten, af en toe wat kraait en heel veel twitert. 'Een virus is geen dier, zoals wij. Een virus is een microscopisch klein deeltje dat bestaat uit erfelijk materiaal, verpakt in een eiwitomhulsel. Virussen worden pas biologisch actief als zij cellen van levende organismen binnendringen' zegt Vuurvogel, om te laten

zien dat hij niet voor niets is meegekomen met Leeuw. 'Je kunt op Facebook kijken. Daar zie je wel foto's van tante Corona. Ze maakt namelijk veel selfies. Op die foto's is ze rood, of groen met uitsteeksels als bij een skippybal'.

Vuurvogel vervolgt, want hij is duidelijk trots op zijn kennis, 'tante Corona is zoals gezegd heel besmettelijk, dus daarom moeten jullie allemaal opgehokt worden. Niet te verwarren met opgefokt of opgeslokt, overigens. Die opties horen bij een andere crisis in Dierenland. Binnen blijven is het devies: in je hok, nest of hol! Geen geshop of gefourageer meer. Jullie doen het maar met wat nog in je voorraadkast zit. En luister goed, er wordt hier niet gehamsterd.' Hamster duikt met rode konen voortijdig in zijn holletje, maar Eekhoorn kijkt besmuikt en enigszins opgelucht naar de vele verstoppiekjes waar zij voldoende voorraad heeft liggen voor zeven magere maanden. De eerste keer dat ze zich niet voor niets zo uit de naad heeft gewerkt. Flierefluiter echter, schrikt zich een hoedje. 'Normaal ga ik naar de voederplaats? Kan dat straks nog, met deze maatregelen?'

Leeuw zegt bezwerend: 'We zullen dit samen oplossen. Er is voldoende eten beschikbaar, het is gewoon een kwestie van eerlijk delen. 'Wir schaffen das!' Als Leeuw het niet helemaal zeker weet praat hij vaker in een andere taal. 'Als je in de problemen komt mag je bij de overheid aankloppen voor een overbruggingsvoorraad'. En Leeuw, niet erg happig op een discussie over dit hete hangijzer, vervolgt snel voor het uit de hand gaat lopen:

'En dan nu, tot slot, en ik weet dat deze maatregel erin zal hakken: we mogen elkaar niet aanraken; dus niet aaien, knuffelen, zoenen, seks hebben, bijten, trappen, kopstoten uitdelen, troosten, boksjes en hugs geven. We moeten 'social distance' bewaren. In het Engels klinkt dat helemaal niet zo moeilijk, toch?'

De dieren kijken elkaar verschrikt aan. Het is heel lang stil, en vervolgens huilen, roepen en schreeuwen ze allemaal door elkaar: 'Dat kan niet! Dat houden we niet vol. Het is het wezen van ons, als Lekker Dier, dat we elkaar omhelzen, slurf aan slurf, vleugel aan vleugel, wang aan wang.'

De apen kwetterden opgewonden door elkaar. 'Hoe moet dat dan met vlooien? Ik laat me elke dag even

onderhanden nemen. Straks zie ik er niet uit, met zo'n corona-kapsel, en die jeuk'.

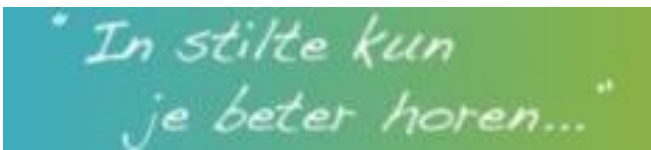
Aai-papegaai krast vals en hard als was hij een lawaai-papegaai. 'GEKKEWERRR'

Zwaan en Zwaan, zoals bekend een paartje dat eeuwig trouw heeft beloofd aan elkaar, zingen in canon met intens treurige stem: '... en de zwaan zingt: Loe-loe-loe-loe. Loe-loe-loe-loe. Loe-loe-loe-loe'. En daarmee vertolken zij op onovertroffen wijze de gevoelens van alle dieren, bijeen op Irgendwo.

'Jongens' zegt Leeuw hartelijk (maar zijn staart zit geklemd tussen zijn poten) 'heus, jullie kunnen het. Deze maatregelen moeten nu eenmaal, anders wint tante Corona en zijn we voorlopig nog niet jarig!'

De dieren druipen af, schichtig om zich heen kijkend of tante Corona soms al haar vuige werk heeft gedaan bij een van de dieren en ze het virus dus zelf ook kunnen oplopen. Ze vergeten bijna elkaar te groeten en lopen, vliegen en zwemmen met grote bogen om elkaar heen, zoals hen net gezegd is te doen.

En dan.... dan wordt het héél stil in Dierenwereld. Je hoort alleen nog het ruisen van de wind of het klotsen van de golven of het 'fluisterzachte 'hè hè hè van groeiende en bloeiende bomen en planten, die wél hun bloemetjes buiten mogen zetten. En heel soms, in de avondschemer, hoor je de roep van Koekoek, die uit louter verveling ook af en toe 'Kiekeboe' roept.

Gelukkig mogen de bijen, met een speciale vergunning, wel hun korf uit en zij zijn druk bezig met 'Zoomen' langs de nesten, de hokken en de hollen, en brengen zo

de nieuwtjes rond. Erg nuttig hoor, die bijen! Wat je noemt een essentieel beroep, 'to bee (or not to bee)'. 'Dat moeten we onthouden voor de post-Coronatijd', denkt Vuurvogel, als rechtgeaarde en visionaire wetenschapper.

Er is één vraag waar iedereen graag een antwoord op zou willen hebben: 'Hoe hervinden we onze Vrijheid en hoe houden we het uit, zonder contact met elkaar?' Dat zijn dus eigenlijk twee vragen, maar de meeste dieren kunnen niet tellen.

'Ik vroeg het aan de vogels', zei Mus, 'maar die waren niet thuis.' Of ja, toch wel. Hoog in de boom zit Merel, en ze zingt dat het een lieve lust is. Want weet je, hoe zwaar het ook is, als we zingen en musiceren dan voelen we ons toch verbonden. Muziek biedt troost, je kan er vrolijk van worden of juist heel stil. Laten we vooral veel muziek maken en dansen!'

'Dat is wel iets anders dan het 'Nieuwe Normaal' waar Leeuw op doelde, denk je niet?' roept Varken naar Kip, z'n buurman. 'Ja joh, lekker jammen en rappen en tokkelen, yeh-yey-yeh!' Vrolijk stampt Kip de aarde aan en Varken maakt een pirouette in de modder.

En in het veld neemt Leeuwerik het lied van de Merel. 'Dat lijkt er meer op', zegt Kip, vrolijk tokkend tegen Krokodil. En krokodil gaapt.

Leeuwerik geeft zijn muzikale vuurtje door aan Tjiftjaf, en Tjiftjaf aan Ooievaar, en Ooievaar - nadat ze eerst even een pakketje heeft bezorgd, want het leven gaat door - kleppert een lied naar Boomklever (of Boomkruiper, daar wil ik afwezen) en zo gaat de estafette 'in the cloud' nog even door, totdat er een heel orkest van Vrije Vogels de toekomst tegemoet zingt.

Zo maak je een Dag-van-de-Vrijheid. Vaandels van hoop wapperen aan vele vlaggenmasten en de Liefde bloeit als bloesem aan de appelbomen. De ruimte tussen mensen – op welke afstand van elkaar dan ook – wordt gevuld met Toekomstmuziek.